

ROZSUDOK SÚDU PRVÉHO STUPŇA (prvá komora)

z 27. septembra 2006 *

Vo veci T-153/04,

Ferriere Nord SpA, so sídlom v Osoppe (Taliansko), v zastúpení: W. Viscardini
a G. Donà, advokáti,

žalobca,

proti

Komisii Európskych spoločenstiev, v zastúpení: A. Nijenhuis a A. Whelan,
splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci A. Colabianchi, advokát,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na zrušenie rozhodnutí Komisie oznámených listom z 5. februára 2004 a faxom z 13. apríla 2004 týkajúcich sa nevyrovnaného zostatku pokuty uloženej žalobcovi rozhodnutím Komisie 89/515/EHS z 2. augusta 1989 týkajúcim sa postupu uplatňovania článku 85 Zmluvy EHS (vec IV/31.553 — betonárska oceľová výstuž) [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 260, s. 1),

* Jazyk konania: taliančina.

SÚD PRVÉHO STUPŇA
EURÓPSKYCH SPOLOČENSTIEV (prvá komora),

v zložení: predseda komory R. García-Valdecasas, sudcovia J. D. Cooke
a V. Trstenjak,

tajomník: J. Palacio González, hlavný referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 7. februára 2006,

vyhlásil tento

Rozsudok

Právny rámec

- 1 Nariadenie Rady (EHS) č. 2988/74 z 26. novembra 1974 o premlčacej lehote v stíhaní a pri výkone rozhodnutia v oblasti právnej úpravy dopravy a hospodárskej súťaže Európskeho hospodárskeho spoločenstva (Ú. v. EŠ L 319, s. 1; Mim. vyd. 07/001, s. 61) znie:

„Článok 4

Premlčacia lehota pri výkone rozhodnutia

1. Pre právomoc Komisie na výkon rozhodnutí o uložení pokút, sankcií alebo periodické sankcie [penále — *neoficiálny preklad*] za porušenie právnych predpisov v oblasti dopravy a hospodárskej súťaže v Európskom hospodárskom spoločenstve platí premlčacia lehota piatich rokov.

2. Lehota začína plynúť dňom, keď sa stane rozhodnutie právoplatným.

Článok 5

Prerušenie premlčacej lehoty pri výkone rozhodnutí

1. Premlčacia lehota pri výkone rozhodnutia sa preruší:

- a) oznámením rozhodnutia meniaceho pôvodnú výšku pokuty, sankcie alebo periodické sankcie [penále — *neoficiálny preklad*], alebo zamietnutím žiadosti o takúto zmenu;
- b) každým úkonom zo strany Komisie alebo členského štátu na požiadanie Komisie s cieľom výkonu platieb... pokuty, sankcií alebo periodických sankcií [penále — *neoficiálny preklad*].

2. Každým prerušením začína plynúť premlčacia lehota nanovo.

Článok 6

Zastavenie plynutia premlčacej lehoty pri výkone rozhodnutia

Plynutie premlčacej lehoty je zastavené pri výkone rozhodnutia na dobu, na ktorú:

- a) sa povoľuje lehota na splatenie...“

Skutkové okolnosti

- 2 Dňa 2. augusta 1989 prijala Komisia rozhodnutie 89/515/EHS týkajúce sa postupu uplatňovania článku 85 Zmluvy EHS (vec IV/31.553 — betonárska oceľová výstuž) [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 260, s. 1, ďalej len „rozhodnutie Betonárska oceľová výstuž“), v ktorom najmä konštatovala účasť Ferriere Nord SpA na sérii porušení na trhu Spoločenstva s betonárskou oceľovou výstužou a uložila mu pokutu v sume 320 000 ecu.

- 3 Podľa článku 4 rozhodnutia Betonárska oceľová výstuž sa mala uložená pokuta zaplatiť v lehote do troch mesiacov od oznámenia uvedeného rozhodnutia. Tento článok ďalej uvádzal, že k výške tejto pokuty sa budú od uplynutia uvedenej lehoty pripočítavať právoplatné úroky podľa sadzby uplatňovanej na tieto transakcie v ecu Európskym fondom pre menovú spoluprácu platnej v prvý pracovný deň mesiaca, v ktorom bolo prijaté rozhodnutie Betonárska oceľová výstuž, a zvýšenej o 3,5 bodov percenta, teda v sadzbe 12,5 %.

- 4 Rozhodnutie Betonárska oceľová výstuž bolo žalobcovi oznámené listom z 9. augusta 1989. Uvádzalo sa v ňom, že po uplynutí lehoty na platbu stanovenej v rozhodnutí pristúpi Komisia k vymáhaniu svojej pohľadávky automaticky zvýšenej o vypočítané úroky, a to počínajúc dňom uplynutia lehoty na platbu. Presnejšie sa v ňom uvádzalo, že ak dôjde k podaniu súdneho prostriedku nápravy smerujúceho k zrušeniu rozhodnutia, k vybraniu pokuty nepristúpi až do skončenia konania, ak pred dňom uplynutia lehoty na platbu:

„— ... vzniknú od uvedeného dňa, úroky z pohľadávky... v sadzbe... 10,5 %,

— ... najneskôr k uvedenému dňu dôjde doporučeným listom adresovaným... [na účtovné oddelenie Komisie k zloženiu bankovej záruky vo forme akceptovateľnej Komisiou podľa priloženého vzoru, pokrývajúcej istinu, ako aj úroky, resp. navýšenia.“

- 5 Dňa 18. októbra 1989 podal žalobca na Súd prvého stupňa žalobu o neplatnosť rozhodnutia Betonárska oceľová výstuž (vec T-143/89).
- 6 Dňa 26. októbra 1989 vydala Banco di Roma na príkaz žalobcu záruku č. 1957 (ďalej len „banková záruka“) podľa vzoru priloženého Komisiou k jej listu z 9. augusta 1989 a zaviazala sa na tieto podmienky:

„... vám potvrdzujeme, že sa zaručujeme uhradiť za spoločnosť Ferriere Nord... Komisii...:

— pokutu v sume 320 000 ecu uloženej Ferriere Nord...

— úroky k uvedenej sume počítané od 15. novembra 1989 až do úplného zaplatenia pokuty v úrokovej sadzbe... 10,5 %.

Túto záruku nemožno zrušiť bez súhlasu Komisie...

Pre prípad potreby sa ručiteľ zaväzuje ju plniť bez námietok a bez delenia záväzku.

K plneniu zo záruky dôjde na základe vašej prvej výzvy po doručení kópie rozhodnutia Súdneho dvora Európskych spoločenstiev vo veci Ferriere Nord.../Komisia doporučeným listom.

Pre platby vo vnútroštátnej mene sa prevod na ecu uskutoční podľa kurzu platného v deň predchádzajúci dňu platby.

Na spory týkajúce sa tejto bankovej záruky je príslušný Súdny dvor Európskych spoločenstiev v Luxemburgu.“

- 7 Rozsudkom zo 6. apríla 1995, Ferriere Nord/Komisia (T-143/89, Zb. s. II-917), Súd prvého stupňa žalobu uvedenú v bode 5 vyššie zamietol.
- 8 Dňa 19. júna 1995 podal žalobca proti vyššie uvedenému rozsudku Súdu prvého stupňa odvolanie. Rozsudkom zo 17. júla 1997, Ferriere Nord/Komisia (C-219/95 P, Zb. s. I-4411) Súdny dvor toto odvolanie zamietol.
- 9 Listom z 28. júla 1997 žalobca požiadal Komisiu o zváženie zníženia pokuty a úrokov. Svoju žiadosť odôvodnil tým, že v dôsledku jednak významnej devalvácie talianskej líry (LIT), ku ktorej došlo v období medzi vydaním rozhodnutia Betonárska oceľová výstuž a vyhlásením rozsudku zo 17. júla 1997, Ferriere Nord/Komisia, už citovanom v bode 8 vyššie, a ďalej trvania súdneho konania skoro až

osem rokov nebolo spravodlivé od neho požadovať zaplatenie istiny pokuty a úrokov v celej výške určenej rozhodnutím Betonárska oceľová výstuž.

- 10 Listom z 11. septembra 1997, doručeným 18. septembra 1997, Komisia túto žalobcovu žiadosť zamietla.
- 11 Doporučeným listom z 2. decembra 1997, doručeným 10. decembra 1997, žalobca žiadal Komisiu o nové preskúmanie jeho žiadosti, a to najmä z dôvodu, že vystúpenie talianskej líry z európskeho menového systému, ktoré spôsobilo jej devalváciu, nebolo možné v čase zriadenia bankovej záruky predpokladať.
- 12 V tom istom liste žalobca uviedol, že okrem toho zaplatil sumu 483 840 000 LIT zodpovedajúcu výške pokuty, t. j. 320 000 ecu podľa zmenného kurzu platného v roku 1989. Táto suma bola pripísaná na účet Komisie 15. decembra 1997 v hodnote 249 918 ecu.
- 13 Komisia na list z 2. decembra 1997 neodpovedala.
- 14 Listom z 5. februára 2004 (ďalej len „list z 5. februára 2004“) Komisia žalobcovi oznámila, že jeho dlžný zostatok k 27. februáru 2004 bol 564 402,26 eur (t. j. suma istiny pokuty 320 000 ecu znížená o 249 918 ecu uhradených 15. decembra 1997 a navýšená o úroky za obdobie od 17. novembra 1989 do 27. februára 2004). Komisia vyzvala žalobcu na vyrovnanie jeho dlhu v čo najkratšom čase a uviedla, že po vykonaní platby udolí súhlas na uvoľnenie bankovej záruky.

- 15 Listom z 25. februára 2004 žalobca Komisii odpovedal, že žiadosti uvedené v liste z 5. februára 2004 boli nedôvodné a oneskorené. Žalobca najmä tvrdil, že päťročná premlčacia lehota pri výkone rozhodnutia, stanovená v článku 4 nariadenia č. 2988/74, uplynula 18. septembra 2002 a že za týchto podmienok Komisia ďalej nemôže uplatňovať svoju pohľadávku, ani uplatniť bankovú záruku.
- 16 Faxom z 13. apríla 2004 (ďalej len „fax z 13. apríla 2004“) Komisia žalobcovi odpovedala, že pokiaľ ide o premlčanie podľa článku 4 nariadenia č. 2988/74, toto ustanovenie nemožno v tomto prípade uplatniť z dôvodu existencie bankovej záruky, ktorá je uplatniteľná kedykoľvek a ktorá má účinok provizórnej platby, takže nútený výkon nie je potrebný. Komisia tiež uznala, že žalobcovi nepripomenula vyrovnanie jeho dlhu po vyhlásení rozsudku Súdneho dvora potvrdzujúceho rozhodnutie Betonárska oceľová výstuž a z tohto dôvodu uznala zastavenie rastu úrokov za päť mesiacov od vynesenia uvedeného rozsudku, t. j. od 17. decembra 1997. Následne teda Komisia uplatňovala voči žalobcovi len sumu 341 932,32 eur namiesto 564 402,26 eur žiadaných v liste z 5. februára 2004. Komisia ďalej uviedla, že v prípade nevykonania platby do 30. apríla 2004 uplatní bankovú záruku.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 17 Žalobca podal túto žalobu návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 23. apríla 2004.
- 18 Na základe správy sudcu spravodajcu Súd prvého stupňa rozhodol o otvorení ústnej časti konania. Prednesy a odpovede účastníkov konania na ústne otázky Súdu prvého stupňa boli vypočuté na pojednávaní 7. februára 2006.

19 Žalobca navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- zrušil rozhodnutia uvedené v liste z 5. februára 2004 a vo faxe z 13. apríla 2004 (ďalej len „napadnuté rozhodnutia“),
- zaviazal Komisiu nahradiť trovy konania.

20 Komisia navrhuje, aby Súd prvého stupňa:

- vyhlásil žalobu za neprípustnú, pretože sa zakladá na článku 230 ES,
- subsidiárne zamietol žalobu ako nedôvodnú,
- zaviazal žalobcu nahradiť trovy konania.

Tvrdenia účastníkov konania

O prípustnosti

21 Komisia sa primárne dovoľáva neprípustnosti tejto žaloby z dôvodu, že napadnuté akty nie sú rozhodnutiami v zmysle článku 249 ES poškodzujúcimi žalobcu. Preto napadnuté akty nemožno napadnúť.

- 22 Napadnuté akty sú v skutočnosti len výzvou vyrovnáť neuhradený zostatok dlhu vyplývajúceho z rozhodnutia Betonárska ocelová výstuž a z listu z 11. septembra 1997 a nespôsobujú žiaden dodatočný právny účinok vo vzťahu k výške pokuty dlžnej na základe skorších aktov, ktoré len potvrdzujú, s výnimkou pokiaľ ide o žalobcom nespochybnené zníženie, výšky úrokov uskutočnené faxom z 13. apríla 2004 (bod 16 vyššie).
- 23 Žalobca v podstate tvrdí, že podľa článku 4 ods. 1 nariadenia č. 2988/74 došlo k premlčaniu právomoci Komisie vykonať rozhodnutie Betonárska ocelová výstuž pred prijatím napadnutých aktov (pozri body 24 až 27 nižšie). Preto adresovaním napadnutých aktov žalobcovi, ukladajúc mu vyrovnanie zostatku jeho dlhu a odvolávajúc sa pre prípad nezaplatenia na uplatnenie bankovej záruky, mu Komisia zaslala žiadosť bez právneho titulu, ktorá je novým prvkom vo vzťahu k rozhodnutiu Betonárska ocelová výstuž a k listu z 11. septembra 1997. Preto napadnuté akty nie sú potvrdením jej rozhodnutia a doporučeného listu.

O veci samej

- 24 Na podporu svojej žaloby žalobca uvádza jediný žalobný dôvod založený na porušení článku 4 ods. 1 nariadenia č. 2988/74, pretože v čase prijatia napadnutých aktov bola právomoc Komisie vykonať rozhodnutie Betonárska ocelová výstuž premlčaná.
- 25 Rozhodnutie Betonárska ocelová výstuž sa totiž stalo právoplatným v deň vynesenia rozsudku Ferriere Nord/Komisia, už citovaným v bode 8 vyššie, t. j. 17. júla 1997. To znamená, že v deň oznámenia tohto rozsudku začala na základe článku 4 nariadenia č. 2988/74 po prvýkrát plynúť päťročná premlčacia lehota. Na základe článku 5 ods. 1 písm. a) toho istého nariadenia sa však plynutie premlčacej lehoty prerušilo

listom Komisie z 11. septembra 1997 doručeným 18. septembra 1997, takže uvedená lehota začala nanovo plynúť v tento deň. Keďže nedošlo k vydaniu žiadneho iného aktu, ktorý by mohol spôsobiť prerušenie alebo zastavenie plynutia lehoty, došlo k premlčaniu právomoci Komisie vykonať rozhodnutie Betonárska ocelová výstuž o päť rokov neskôr, t. j. 18. septembra 2002.

26 Z toho vyplýva, že v deň prijatia napadnutých aktov bolo právo Komisie pristúpiť k vykonaniu rozhodnutia Betonárska ocelová výstuž premlčané nielen vo vzťahu k nemu, ale aj k Banco di Roma.

27 Z tohto hľadiska žalobca spochybňuje argumentáciu Komisie, považujúc ju za vykonštruovanú a bez akéhokoľvek právneho základu, podľa ktorej článok 4 nariadenia č. 2988/74 nemožno v tomto prípade uplatniť. Tvrdí najmä, že podľa judikatúry má povinnosť ručiteľa doplňujúci charakter v tom zmysle, že veriteľ môže ručenie uplatniť, len ak je zabezpečený dlh splatný (rozsudok Súdneho dvora z 15. mája 2003, Préservatrice foncière TIARD, C-266/01, Zb. s. I-4867, bod 29).

28 Komisia uvádza, že tvrdenie žalobcu založené na premlčaní v zmysle článku 4 nariadenia č. 2988/71 jej právomoci vykonať rozhodnutie Betonárska ocelová výstuž je nedôvodné a že uplatnenie uvedeného nariadenia v tejto veci treba odmietnuť z dôvodu existencie bankovej záruky.

29 V tejto súvislosti sa Komisia v prvom rade domnieva, že postup uplatnenia bankovej záruky voči Banco di Roma nemožno prirovnávať k postupu vykonania rozhodnutia Betonárska ocelová výstuž. Povinnosť, ktorú znáša ručiaca banka, je totiž zmluvnej povahy, takže každý spor týkajúci sa bankovej záruky sa musí postúpiť Súdnemu dvoru na základe článku 238 ES, pričom povinnosť žalobcu vyplýva z článku 256 ES.

- 30 Na druhom mieste Komisia tvrdí, že banková záruka je odlišným a samostatným záväzkom vo vzťahu k povinnosti žalobcu zaplatiť pokutu. V tejto súvislosti uvádza, že banková záruka je vykonateľná na základe jej prvej výzvy, že Banco di Roma sa pre prípad potreby zaviazala v prípade potreby plniť bez námietok a bez delenia záväzku a že záväzok tejto banky nemožno zrušiť bez jej písomného súhlasu. Z toho Komisia vyvodzuje, že vzťah medzi ňou a Banco di Roma je nezávislý od vzťahu, ktorý ju viaže k žalobcovi.
- 31 Na treťom mieste Komisia tvrdí, že zásada právnej istoty neukladá analogické uplatnenie na zmluvné vzťahy premlčania stanoveného v nariadení č. 2988/74. V oblasti premlčania uspokojí požiadavku právnej istoty samotný zmluvný vzťah. Ak sa v tomto prípade na bankovú záruku uplatní talianske právo, je premlčacia lehota desaťročná. Komisia teda nemusí ďalej pristupovať k nútenému výkonu rozhodnutia Betonárska oceľová výstuž, pretože si môže uplatniť pohľadávku u Banco di Roma na základe bankovej záruky.
- 32 Komisia tvrdí, že bankovú záruku nemožno považovať za čisto dodatočnú k pôvodnému vzťahu medzi ňou a žalobcom. V tejto súvislosti žalobcom spomenutý rozsudok Préservatrice foncière TIARD, už citovaný v bode 27 vyššie, nie je v tomto prípade relevantný, pretože sa vzťahuje na systém zabezpečenia záväzku, s akým banková záruka v tomto prípade nemá z dôvodu osobitného charakteru jej ustanovení nič spoločné. Ďalej tvrdí, že nebolo v jej záujme akceptovať takúto dodatočnú záruku na zabezpečenie provizornej platby pokuty.
- 33 Subsidiárne Komisia tvrdí, že aj keby sa (čo v tomto prípade neplatí) premlčanie podľa nariadenia č. 2988/74 mohlo na bankovú záruku uplatniť, treba na akceptáciu uvedenej záruky hľadieť ako na lehotu na splatenie v zmysle článku 6 písm. a) uvedeného nariadenia, ktorá má za účinok zastavenie premlčania. Taká akceptácia totiž zakladá lehotu na splatenie na viacerých úrovniach: podnik oslobodí od

okamžitého zaplataenia pokuty a umožní mu túto platbu vykonať, až kým si ju Komisia nevyžiada, bez toho, aby musel žiadať súd Spoločenstva o zastavenie exekučného účinku rozhodnutia ukladajúceho pokutu. Okrem toho neuznanie, že banková záruka zakladá lehotu na splatenie, by viedlo k povzbudeniu podnikov k neplateniu im uložených pokút, akonáhle sú právoplatné.

- 34 Komisia sa ďalej domnieva, že uplatnenie bankovej záruky nie je výkonom verejnej moci napadnuteľným na základe článku 230 ES, ale výkonom zmluvného práva, ktorého súdne preskúmanie bolo zverené arbitrážnou doložkou obsiahnutou v bankovej záruke sudcovi Spoločenstva. Pritom akty, ktoré Komisia prijíma v rámci zmluvného vzťahu patriace do právomoci súdu Spoločenstva podľa článku 238 ES, v zásade nemôžu byť predmetom súčasnej žaloby o neplatnosť na základe článku 230 ES.
- 35 V tejto súvislosti, „v záujme spravodlivosti a hospodárnosti konania“, Komisia navrhuje Súdu prvého stupňa, aby túto žalobu podanú súkromnou osobou prekvalifikoval na žalobu na základe článku 238 ES týkajúcu sa uplatnenia zmluvnej záruky.

Posúdenie Súdom prvého stupňa

- 36 Keďže žalobca použil, na obranu proti námietke neprípustnosti podanej zo strany Komisie (bod 23 vyššie), tvrdenie založené v zmysle článku 4 ods. 1 nariadenia č. 2988/74 na premlčaní právomoci Komisie vykonať rozhodnutie Betonárska ocelová výstuž, tak z hľadiska prípustnosti, ako aj pokiaľ ide o vec samu (bod 24 vyššie), treba predovšetkým určiť, či k takému premlčaniu došlo.

O prípustnosti

- 37 Na prvom mieste treba preskúmať, či, ako to tvrdí žalobca, možno v tomto prípade uplatniť článok 4 ods. 1 nariadenia č. 2988/74.
- 38 Na tento účel treba predovšetkým určiť, či majú napadnuté akty administratívnu, alebo, ako to tvrdí Komisia, zmluvnú povahu.
- 39 Z tohto hľadiska Súd prvého stupňa predovšetkým uvádza, že napadnuté akty v časti „Predmet“ výslovne odkazujú na postup, ktorý viedol k prijatiu rozhodnutia Betonárska ocelová výstuž. Príkaz na zaplatenie s upozornením týkajúcim sa uplatnenia bankovej záruky, ktorý obsahujú, je jednou z foriem výkonu rozhodnutia Betonárska ocelová výstuž. Preto majú napadnuté akty prijaté na základe rozhodnutia Komisie v zmysle článku 249 ES administratívnu povahu.
- 40 Ďalej, ak je pravda, že dôvodom vzniku zmluvného vzťahu medzi Banco di Roma a Komisiou, konkrétne bankovej záruky, je povinnosť žalobcu voči Komisii a že uvedená banková záruka obsahuje arbitrážnu doložku v zmysle článku 238 ES, treba predovšetkým pripomenúť, že fax z 13. apríla 2004 sa obmedzuje na pripomenutie možnosti uplatnenia bankovej záruky, ak nedôjde k nezaplateniu súm požadovaných od žalobcu, a že list z 5. februára 2004 bankovú záruku nespomína.
- 41 Z toho jednak vyplýva, že v rozpore s tvrdením Komisie nie je táto vec sporom zmluvnej povahy založeným na bankovej záruke, ktorá môže v tomto prípade viesť k vylúčeniu uplatnenia nariadenia č. 2988/74.

- 42 Na druhej strane je žaloba o neplatnosť podaná podľa článku 230 ES vhodným opravným prostriedkom pre kontrolu zákonnosti napadnutých aktov (pozri v tomto zmysle uznesenie Súdu prvého stupňa z 9. júna 2005, Helm Düngemittel/Komisia, T-265/03, Zb. s. II-2009, bod 38, a citovanú judikatúru). Preto je prekvalifikovanie tejto žaloby, ako to navrhuje Komisia, na žalobu podanú na základe článku 238 ES, okrem prípadu, že by bola nezlučiteľná s predmetom žaloby formulovaným žalobcom vo svojom návrhu a výslovne potvrdeným v replike, z právneho hľadiska nesprávne.
- 43 Administratívna povaha napadnutých aktov prijatých v rámci výkonu rozhodnutia Betonárska oceľová výstuž je teda preukázaná.
- 44 Pokiaľ ide o tvrdenia Komisie uvedené v bodoch 28 až 31 vyššie, postačí pre ich vylúčenie zopakovať (pozri body 40 a 41 vyššie), že predmet tejto žaloby nesúvisí s uplatnením bankovej záruky.
- 45 Pokiaľ ide o tvrdenie Komisie, že samotná existencia bankovej záruky stačí na vylúčenie každého uplatnenia, vzhľadom na primárnu povinnosť medzi žalobcom a Komisiou, nariadenia č. 2988/74 (pozri bod 28 *in fine*), treba uviesť, že existencia takéhoto zmluvného vzťahu medzi Banco di Roma a Komisiou nemôže zabrániť prípadnému premlčaniu práva Komisie vykonať rozhodnutie Betonárska oceľová výstuž, ku ktorému by došlo uplynutím lehoty stanovenej v článku 4 uvedeného nariadenia. Nariadenie č. 2988/74 totiž zaviedlo komplexnú právnu úpravu podrobne upravujúcu lehoty, v rámci ktorých je Komisia oprávnená, bez toho, aby ohrozila základnú požiadavku právnej istoty, vykonať rozhodnutia ukladajúce podnikom pokuty, ktorými sa uplatňujú právne predpisy Spoločenstva v oblasti hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa z 19. marca 2003, CMA CGM a i./Komisia, T-213/00, Zb. s. II-913, bod 324).

- 46 V tejto súvislosti nie je dôležité, či bankovú záruku možno, ako to tvrdí žalobca, kvalifikovať ako akcesorickú vzhľadom na primárny vzťah, ktorý zabezpečuje, alebo naopak ako samostatnú z dôvodu ustanovenia o zaplatení na základe prvej výzvy, ktoré záruka obsahuje (body 27 a 32 vyššie).
- 47 Treba preskúmať otázku, či právomoc Komisie vykonať rozhodnutie Betonárska oceľová výstuž bola v zmysle článku 4 ods. 1 nariadenia č. 2988/74 v čase prijatia napadnutých aktov premlčaná.
- 48 V tejto súvislosti je zrejmé, že okrem listu Komisie z 11. septembra 1997 uvedenom v bode 10 vyššie nebol po vyhlásení rozsudku zo 17. júla 1997, Ferriere Nord/Komisia, už citovanom v bode 8 vyššie, vydaný žiaden iný akt prerušujúci premlčanie v zmysle článku 5 nariadenia č. 2988/74.
- 49 Zostáva teda preskúmať otázku, či tak, ako to tvrdí Komisia, plynutie premlčacej lehoty zastavené z dôvodu, že odklad platby pokuty priznaný Komisiou žalobcovi za zriadenie žalobcom bankovej záruky zakladá lehotu na splatenie v zmysle článku 6 písm. a) nariadenia č. 2988/74 (bod 1 vyššie).
- 50 V tejto súvislosti však treba konštatovať, že zodpovedanie tejto otázky nie je pre tento spor rozhodujúce.
- 51 Uvedený odklad totiž skončil uplynutím lehoty, na ktorú bol priznaný, t. j. podľa listu Komisie z 9. augusta 1989 (pozri bod 4 vyššie), „vydaním rozhodnutia v súdnom

konaní“. V tomto prípade teda odklad platby uplynul v deň vynesenia rozsudku Súdneho dvora, teda 17. júla 1997 (pozri už citovaný bod 8 vyššie), kedy začala plynúť premlčacia lehota na základe článku 4 ods. 2 nariadenia č. 2988/74.

52 Následne treba konštatovať, že po vyhlásení rozsudku Súdneho dvora zo 17. júla 1997 nedošlo v tomto prípade k zastaveniu plynutia premlčacej lehoty.

53 Z toho vyplýva, že v súlade s článkom 4 ods. 1 nariadenia č. 2988/74 došlo k premlčaniu právomoci výkonu Komisie v zmysle uvedeného ustanovenia v deň správne určený žalobcom (pozri bod 28 vyššie), teda 18. septembra 2002. Napriek tomu, že právomoc Komisie na výkon rozhodnutia Betonárska ocelová výstuž bola premlčaná, napadnuté akty z 5. februára a 13. apríla 2004 boli prijaté a oznámené žalobcovi.

O prípustnosti

54 Je vhodné pripomenúť, že rozhodnutím v zmysle článku 249 ES je každý akt, ktorý podstatným a konečným spôsobom mení právne postavenie osoby, ktorej je určený (rozsudky Súdneho dvora z 31. marca 1971, Komisia/Rada, 22/70, Zb. s. 263, body 33 až 43, a z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2268).

55 Z úvah týkajúcich sa premlčania (body 37 až 51 vyššie) vyplýva, že z dôvodu premlčania právomoci Komisie vykonať rozhodnutie Betonárska ocelová výstuž, jej právo uplatniť si zaplatenie zvyšného zostatku proti žalobcovi zaniklo a že žalobca sa mohol od 18. septembra 2002 oprávnené domnievať, že je chránený proti akejkoľvek požiadavke zo strany Komisie týkajúcej sa výkonu uvedeného rozhodnutia.

- 56 Napadnutými aktmi pritom Komisia adresovala žalobcovi príkaz na zaplatenie nevyrovnaného zostatku a hrozila mu uplatnením bankovej záruky. Napadnuté akty, pre ktoré platí *a priori* domnienka zákonnosti, tak podstatným a konečným spôsobom menia právne postavenie žalobcu a z tohto hľadiska sú rozhodnutím v zmysle článku 249 ES, ktoré vlastne nepotvrďuje skoršie akty.
- 57 Námietku neprípustnosti teda treba zamietnuť ako nedôvodnú.

O veci samej

- 58 Z úvah týkajúcich sa premlčania (body 37 až 53 vyššie) vyplýva, že právomoc Komisie vykonať rozhodnutie Betonárska ocelová výstuž bola premlčaná v zmysle článku 4 ods. 1 nariadenia č. 2988/74 už v čase prijímania napadnutých aktov.
- 59 Z toho vyplýva, že žalobný dôvod založený na porušení článku 4 ods. 1 nariadenia č. 2988/74 je dôvodný a napadnuté akty sa zrušujú.

O trovách

- 60 Podľa článku 87 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom žalobcu.

Z týchto dôvodov

SÚD PRVÉHO STUPŇA (prvá komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Rozhodnutia Komisie oznámené listom z 5. februára a faxom z 13. apríla 2004 týkajúce sa nevyrovnaného zostatku pokuty uloženej žalobcovi rozhodnutím Komisie 89/515/EHS z 2. augusta 1989 týkajúcim sa postupu uplatňovania článku 85 Zmluvy EHS (vec IV/31.553 — betonárska oceľová výstuž) sa zrušujú.**
- 2. Komisia je povinná nahradiť okrem svojich vlastných trov konania tiež trovy konania žalobcu.**

García-Valdecasas

Cooke

Trstenjak

V Luxemburgu 27. septembra 2006

Tajomník

Predseda komory

E. Coulon

R. García-Valdecasas